

บทความวิชาการ (Academic Article)

กลไกการเกิดและการหายของโรคมะเร็งตามหลักการแพทย์วิถีธรรม

The mechanism of the cause and the disappearance of cancer according to the Buddhist Medicine.

ใจเพชร กล้าจน¹

Jaiphet Klajon¹

¹ ปร.ด.(ยุทธศาสตร์การพัฒนากุมิภาค), วท.ด.(กิตติมศักดิ์), ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์วิถีธรรม

บทคัดย่อ

โรคมะเร็งเป็นปัญหาทางสาธารณสุขที่สำคัญของทุกประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย การแพทย์แผนปัจจุบันยอมรับว่าไม่ทราบสาเหตุกลไกการเกิดและการหายของโรคมะเร็งที่ชัดเจน การศึกษาบางส่วนพบว่าสาเหตุหลักเกี่ยวข้องกับอาหาร สารเคมี ยาบางชนิดและสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษ

การแพทย์วิถีธรรม อธิบาย กลไกการเกิดและการหายของโรคมะเร็งว่า เกิดจากเมื่อมีสิ่งที่เป็นพิษหรืออันตรายจากสารหรือพลังงานที่ร้อนเย็นไม่สมดุลมาสัมผัสกับเซลล์เนื้อเยื่อของร่างกาย จะทำให้เกิดการผลิตเซลล์เนื้อเยื่อ เพื่อช่วยกันขับพิษหรืออันตรายนั้นออก เกิดสภาพเกร็งแข็งค้ำของกล้ามเนื้ออย่างอัตโนมัติ เมื่อขับพิษไม่สำเร็จนานไปกลายเป็นเซลล์เนื้องอกหรือมะเร็ง มีอาการของอวัยวะผิดปกติและเสียหายที่ ถ้าปรับสมดุลร่างกายและจิตใจ ให้ได้สภาพ “สบาย เบากาย มีกำลัง และเป็นอยู่ผาสุก” ก็จะเป็นทั้งสภาพที่ดับทุกข์ทางกายและทางใจหรือรักษาโรค การแพทย์วิถีธรรม จึงใช้วิธีปรับสมดุลร้อนเย็นกายใจ ด้วยเทคนิค 9 ข้อหรือยา 9 เม็ด เป็นการระบายพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออกจากร่างกาย ทำให้กล้ามเนื้อคลายตัว เลือดลมไหลเวียนสะดวก และใส่สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไปในร่างกาย พลังชีวิตจะสั่งให้ร่างกายหลั่งน้ำย่อยออกมาย่อย แล้วดูดไปเลี้ยงเซลล์ทุกเซลล์ให้แข็งแรง เมื่อไม่มีพิษที่จะต้องเกร็งตัวบีบออก เนื้องอกหรือมะเร็งที่ชีวิตผลิตเพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อช่วยกันบีบเอาพิษออกก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์ พลังชีวิตจะสั่งให้เม็ดเลือดขาวซึ่งแข็งแรงเพราะได้รับสารและพลังงานที่สมดุลร้อนเย็น ไปโอบและหลั่งเอนไซม์มาย่อยสลายเนื้องอกและมะเร็ง ด้วยกระบวนการฟาโกไซโตซิส เนื้องอกหรือมะเร็งก็จะเล็กลง ๆ หรือหายไป

คำสำคัญ : กลไกการเกิดและการหายของโรค, โรคมะเร็ง, การแพทย์วิถีธรรม, การปรับสมดุลร้อนเย็น

Abstract

Cancer is the important health problem in all countries across the globe including Thailand. The conventional medicine has confess that they don't know the cause and mechanisms of cancer and the treatment precisely. Some studies found that the main cause of cancer came from food, chemical, medication and pollution. The Buddhist Medicine described the mechanisms of the cause and treatment of cancer as cancer caused from toxin or danger in substance or energy that have imbalance equilibrium coming in contact with the body cells. That action can cause the body to produce more cells to drive the toxic substance out of the body, which in return causing the muscle to contact automatically. When the body fails to drive the toxic substance out of the body, then the cells could turn cancerous with the failing of the organs and their duties.

If the patients try to balance their body and mind's equilibrium to the state of comfortable, happy and energetic living. The result would end suffering physically and mentally and also cure the disease. The Buddhist Medicine uses the balance of mind and body equilibrium with 9 techniques (9 pills Medicine). These techniques help release the hot/cold imbalance toxins out of the body. The techniques also help relax the muscle and blood circulation. When eating the hot/cold balance diets, the life force will command the body to release digestive enzymes to digest the food. Then the body can absorb the nutrients to feed and strengthen cells in our body. When there is no more toxin to squeeze out of the body, the cancer cell growths do not have to work. Finally, the life force will command the healthy white blood cells that receive balance hot/cold substance to engulf and release enzymes to digest the cancer cell growth. This reaction is called phagocytosis which causing the cancer cells to get smaller and the disappear at last.

Keywords: Mechanisms of causing and disappearing of disease, Cancer, Buddhist Medicine, Hot/cold balance

บทนำ

มะเร็งเป็นโรคที่คนส่วนใหญ่กลัวและให้ความสนใจมากเพราะคนส่วนใหญ่มักจะได้ข้อมูลมาว่า คนที่เป็นมะเร็งจะต้องทุกข์ทรมานและเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว และวิธีการรักษาโรคมะเร็งที่ใช้

ในการแพทย์แผนปัจจุบัน คือ ผ่าตัด ฉายแสง และเคมีบำบัด ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร รวมทั้งการแพทย์แผนปัจจุบันยอมรับว่าไม่ทราบสาเหตุกลไกการเกิดและการหายของโรคมะเร็งที่ชัดเจน การศึกษาบางส่วนพบว่า สาเหตุหลักเกี่ยวข้องกับอาหารที่รับประทาน ซึ่งในประเทศที่กำลังพัฒนาอัตราการเกิดมะเร็งลำไส้ใหญ่จะสูงขึ้นในกลุ่มคนเมืองเมื่อเปรียบเทียบกับคนในชนบท โดยที่คนในเมืองจะรับประทานอาหารประเภทเนื้อสัตว์มาก อาหารที่มีปริมาณไขมันหรือน้ำตาลสูง อาหารที่มีเส้นใยต่ำ (ชมพูทูน อันครี และคณะ. 2553 : 41) รวมถึงมะเร็งตับที่มีสาเหตุมาจากสารเคมี ยารักษาโรคบางชนิด สารฆ่าแมลง สารพิษที่เกิดจากเชื้อรา สารเคมีที่เกิดจากอาหารหมักดอง สุรา ภาวะทุพโภชนาการ ภาวะทางระบบภูมิคุ้มกัน พันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม (สมนึก ชีวาเกียรติยิ่งยง และคณะ. 2554 : 2)

การเสียชีวิตของผู้ป่วยมะเร็งในปัจจุบันเฉลี่ยปีละ 8 ล้านคนทั่วโลก ซึ่งล่าสุดองค์การอนามัยโลกคาดว่าอีก 21 ปีข้างหน้า จะมีผู้ป่วยมะเร็งเพิ่มขึ้นเป็นปีละ 24 ล้านคน ส่วนสถิติโรคมะเร็งของคนไทยในปี 2557 ที่ผ่านมา มีการสรุปสถานการณ์พบว่าโรคมะเร็งเป็นสาเหตุการตายสูงเป็นอันดับ 1 ของคนไทย ต่อเนื่องนานกว่า 13 ปี นับตั้งแต่ปี 2543 เป็นต้นมา

เมื่อวันที่ 19 พ.ย.57 โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ คอนเวนชั่น กรุงเทพมหานคร นายแพทย์ภาสกร ชัยวานิชศิริ รองอธิบดีกรมการแพทย์ เปิดเผยภายหลังเป็นประธานในพิธีเปิดการประชุมวิชาการโรคมะเร็งแห่งชาติ ครั้งที่ 12 ว่าโรคมะเร็งเป็นปัญหาทางสาธารณสุขที่สำคัญของทุกประเทศทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย เนื่องจากรายงานของสำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2554 พบว่าปัจจุบันคนไทยเสียชีวิตจากโรคมะเร็ง ปีละประมาณ 60,000 ราย หรือเฉลี่ย 7 รายต่อชั่วโมง และยังคงพบอัตราการเกิดโรคมะเร็งเพิ่มขึ้นทุกปี โดยมะเร็งที่พบมากที่สุด 3 อันดับแรกในเพศชาย ได้แก่ 1. มะเร็งตับและทางเดินน้ำดี 2. มะเร็งปอด 3. มะเร็งลำไส้ใหญ่และทวารหนัก ส่วน 3 อันดับแรกของโรคมะเร็งที่พบในเพศหญิง ได้แก่ 1. มะเร็งเต้านม 2. มะเร็งปากมดลูก 3. มะเร็งตับและทางเดินน้ำดี

นอกจากนี้เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าการรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งต้องใช้ระยะเวลาต่อเนื่องและเสียค่าใช้จ่ายสูงจึงส่งผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจโดยรวม และเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาประเทศ นายแพทย์วีรวิทย์ อิมสำราญ ผู้อำนวยการสถาบันมะเร็งแห่งชาติ กล่าวว่า โรคมะเร็งเป็นกลุ่มของโรคที่เกิดเนื่องจากเซลล์ของร่างกายมีความผิดปกติที่ DNA หรือสารพันธุกรรม ส่งผลให้เซลล์มีการเจริญเติบโตโดยมีการแบ่งตัวเพื่อเพิ่มจำนวนเซลล์มากกว่าปกติจึงเกิดก้อนเนื้อผิดปกติลุกลามไปยังเนื้อเยื่อข้างเคียงรวมถึงหลอดเลือดและหลอดน้ำเหลือง ซึ่งในที่สุดก็จะทำให้เกิดการแพร่กระจายไปยังอวัยวะอื่น ๆ จึงส่งผลให้การทำงานของอวัยวะเหล่านั้นผิดปกติ (<https://www.healthyhitech.net> 4 มิถุนายน 2560)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า การแพทย์แผนปัจจุบันมีองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับมะเร็งเพียงบางส่วนจึงยังไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขปัญหามะเร็งได้มากนัก ดังนั้นมีความจำเป็นที่ต้อง

ศึกษาข้อมูลของโรคมะเร็งเพิ่มเติม โดยเฉพาะในประเด็นสาเหตุ กลไกการเกิดและการหาย การป้องกัน และแก้ไขปัญหาของโรคมะเร็ง อันจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติสืบไป

ความไม่สมดุลร้อนเย็นของชีวิตนำไปสู่การเกิดโรคได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าตรัสว่า จิตวิญญูณเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง ทุกสิ่งสำเร็จได้ด้วยจิตวิญญูณ (พระไตรปิฎก เล่ม 25 ข้อ 11) จิตวิญญูณเป็นสิ่งที่รวมดินน้ำลมไฟมาเป็นร่างและอาศัยอยู่ในร่าง (พระไตรปิฎก เล่ม 16 ข้อ 230) เป็นผู้มีโรคน้อย มีทุกข์น้อย ประกอบด้วยเตโชธาตุ (ความร้อนในร่างกาย) อันมีวิบาก (พลังสร้างผล) ไม่เย็นนัก ไม่ร้อนนัก เป็นอย่างกลาง ๆ (สมดุลร้อนเย็น) ควรแก่ความเพียร (พระไตรปิฎก เล่ม 11 ข้อ 293) การเบียดเบียน ทำให้มีโรคมากและอายุสั้น การไม่เบียดเบียน ทำให้มีโรคน้อยและอายุยืน (พระไตรปิฎก เล่ม 14 ข้อ 580-585) และดูกรอานนท์ ก็อาทินวสัณญาเป็นไฉน ดูกรอานนท์ ภิกษุในธรรมวินัยนี้อยู่ในป่าก็ดี อยู่ที่โคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างเปล่าก็ดี ย่อมพิจารณาเห็นดังนี้ว่า กายนี้มีทุกข์มากมีโทษมาก เพราะฉะนั้นอาพาธต่าง ๆ จึงเกิดขึ้นในกายนี้ คือ โรคตา โรคหู โรคจมูก โรคลิ้น โรคกาย โรคศีรษะ โรคที่โอบุ โรคปาก โรคฟัน โรคโอ โรคหืด โรคไข้หวัด โรคไข้พิษ โรคไข้เชื่องซึม โรคในท้อง โรคลมสลบ โรคบิด โรคจุกเสียด โรคลงราก โรคเรื้อน โรคฝี โรคกลาก โรคมอกร่อ โรคลมบ้าหมู โรคหืดเปื่อย โรคหืดด้าน โรคคุดทะราดหูด โรคละอองบวม โรคอาเจียนโลหิต โรคดีเดือด โรคเบาหวาน โรคเริมโรคพุพอง โรคริดสีดวง อาพาธมีดี เป็นสมุฏฐาน อาพาธมีเสมหะเป็นสมุฏฐาน อาพาธมีลมเป็นสมุฏฐาน อาพาธมีไข้สันนิบาต อาพาธอันเกิดแต่ฤดูแปรปรวน อาพาธอันเกิดแต่การบริหารไม่สม่าเสมอ อาพาธอันเกิดแต่ความเพียรเกินกำลัง อาพาธอันเกิดแต่วิบากของกรรม ความหนาว ความร้อน ความหิวความกระหาย ปวดอุจจาระปวดปัสสาวะ ย่อมพิจารณาเห็นโดยความเป็นโทษในกายนี้ด้วยประการดังนี้ ดูกรอานนท์ นี้เรียกว่า อาทินวสัณญา ฯ (พระไตรปิฎก เล่ม 24 ข้อ 60)

จากข้อมูลดังกล่าว จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าพบว่า วิบากร้ายจะสังเคราะห์กับภาวะร้อนเย็นไม่สมดุล ทำให้เกิดโรคต่าง ๆ ส่วนวิบากดีจะสังเคราะห์กับภาวะสมดุลร้อนเย็น ทำให้โรคลดลง และร่างกายแข็งแรงขึ้น และจิตวิญญูณเป็นพลังงานที่สร้างประสาทอัตโนมัติขึ้นหลังขึ้นมา เพื่อสั่งให้กล้ามเนื้อเกร็งตัว (รีเฟล็กซ์) หนีพิษหรือบีบเอาพิษออกจากร่างกาย เมื่อมีภาวะร้อนเย็นไม่สมดุล ดังที่นักวิทยาศาสตร์ได้พบว่า Flexor หรือ withdrawal reflex เป็นรีเฟล็กซ์ ที่เกิดเมื่อมีตัวกระตุ้นอันตรายมากระตุ้นที่ผิวหนัง ทำให้เกิดรีเฟล็กซ์ถอยส่วนของร่างกายหนีออกจากตัวกระตุ้นอันตรายนั้น เรียก withdrawal reflex ซึ่งการรับรู้ความรู้สึกปวด (Pain) เป็นกลวิธีเตือนร่างกายว่ามีอันตรายมาถึงและถือว่าเป็นกลวิธีป้องกันร่างกายที่สำคัญอย่างหนึ่ง ตัวกระตุ้นให้เกิดความเจ็บปวดเรียกว่า Nociceptive stimuli ซึ่งอาจเป็นการกระตุ้นเชิงกล ความร้อน หรือสารเคมีก็ได้ การรับรู้ความเจ็บปวดต้องอาศัย Sensory receptor ที่เป็น Naked nerve ending ซึ่งอาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Nociceptor ก็ได้ เมื่อกล้ามเนื้อหดตัวมากเกินไปจากการออกกำลังกายเกินขนาด หรือกล้ามเนื้อขาดเลือดมาเลี้ยงจะเกิดอาการปวดกล้ามเนื้อ เรียกว่า muscle pain เชื่อว่าเกิดจากมีการคั่ง

ของสารเคมีที่เรียกว่า “P factor” ซึ่งอาจเป็น K ประจุบวก เป็นสาเหตุให้เกิดอาการเจ็บปวดได้ อาการเจ็บปวดจะทำให้เกิดการเกร็ง (Spasm) ของกล้ามเนื้อ มีผลให้กล้ามเนื้อขาดเลือดมาเลี้ยงมากยิ่งขึ้น ทำให้รู้สึกปวดมากขึ้นไปอีก (กนกวรรณ ติลกสกุลชัย และชัยเลิศ พิชิตพรชัย. 2552 : 882-884)

ความผิดปกติของรีเฟล็กซ์ของระบบประสาทร่างกาย

1. รีเฟล็กซ์ของไขสันหลังที่ทำให้เกิดการหดเกร็งของกล้ามเนื้อ (Muscle spasm)
2. ตะคริว (Cramp) เป็นการหดเกร็งของกล้ามเนื้อเฉพาะที่มีการศึกษาโดย EMG พบว่าเกิดเนื่องจากการระคายเคืองต่อกล้ามเนื้อ เช่น ความเย็นจัด ขาดเลือดไปเลี้ยง หรือกล้ามเนื้อทำงานมากเกินไปทำให้เกิดความเจ็บปวด หรือมีกระแสประสาทรับความรู้สึกอย่างอื่นส่งจากกล้ามเนื้อไปยังไขสันหลัง ทำให้เกิดรีเฟล็กซ์การหดตัวของกล้ามเนื้อ ซึ่งการหดตัวนี้จะกระตุ้นตัวรับความรู้สึกอันเดมั้นมากขึ้นไปอีก มี positive feedback เกิดขึ้นทำให้เพิ่มการหดตัวรุนแรงขึ้น จนกระทั่งเกิดตะคริวของกล้ามเนื้อขึ้น (ราตรี สุดทรวง และวีระชัย สิงหนิยม. 2550 : 118-119)

รีเฟล็กซ์ของระบบประสาทอโตโนมิก (Spinal autonomic reflex) มีประสาทอโตโนมิกเป็น Motor pathway และ Effector organs เป็นกล้ามเนื้อเรียบ กล้ามเนื้อหัวใจและต่อมต่าง ๆ ตัวอย่าง เช่น

1. มีการเปลี่ยนแปลงความตึงของผนังหลอดเลือด (Vascular tone) ซึ่งเป็นผลจากความร้อนหรือความเย็น
2. การหลั่งเหงื่อ (Sweating) จากการมีการเพิ่มความร้อนที่ผิวหนังบริเวณใดบริเวณหนึ่งของร่างกาย
3. รีเฟล็กซ์ที่เกี่ยวข้องกับลำไส้และระบบลำไส้ (Intestino-intestinal reflex) ที่ควบคุมหน้าที่ทางมอเตอร์ของกระเพาะและลำไส้
4. รีเฟล็กซ์ทางเพศ
5. รีเฟล็กซ์ที่เกี่ยวข้องกับการขับออก (Evacuation reflex) เพื่อการขับถ่ายอุจจาระและปัสสาวะ (ราตรี สุดทรวง และวีระชัย สิงหนิยม. 2550 : 118-119) ในกรณีที่เนื้อเยื่อขาดเลือดไปเลี้ยงจะรู้สึกปวดที่เนื้อเยื่ออย่างรวดเร็ว ยิ่งกรณีที่มีอัตราของเมตาบอลิซึมมากก็จะปวดได้เร็วมาก ในกรณีที่มีการหดเกร็งของกล้ามเนื้อ (Muscle spasm) อาจทำให้มีการเจ็บปวดได้รุนแรง เนื่องจากการหดตัวของกล้ามเนื้อไปกดหลอดเลือดในกล้ามเนื้อ ทำให้ปริมาณเลือดไปเลี้ยงกล้ามเนื้อลดลงมาก และการหดตัวเพิ่มอัตราของเมตาบอลิซึมของกล้ามเนื้อ ทำให้เกิดการขาดเลือดมาเลี้ยง (Ischemia) ขาดออกซิเจน มีการสะสม Acid Metabolites ต่าง ๆ เช่น กรดแลคติก อยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมี brady kinin และ polypeptides อื่น ๆ เกิดขึ้นจากการทำลายเซลล์กล้ามเนื้อทำให้ปวดได้มาก (ราตรี สุดทรวง และวีระชัย สิงหนิยม. 2550 : 209)

โมเลกุลต่าง ๆ ที่พบในสิ่งมีชีวิต เรียกว่า ชีวโมเลกุล (Biomolecule) โมเลกุลเหล่านี้มีคุณสมบัติพิเศษประการหนึ่ง คือ ทำงานตามหน้าที่ได้ จากการศึกษาถึงหน้าที่ของชีวโมเลกุลชนิดต่าง ๆ พบว่าโมเลกุลประเภทโปรตีนมีหน้าที่กว้างขวางมาก ดังนี้

1. มีหน้าที่เร่งปฏิกิริยาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสิ่งมีชีวิต โมเลกุลที่ทำหน้าที่นี้เรียกว่า เอนไซม์ เช่น น้ำย่อยในกระเพาะมีตัวเร่งย่อยอาหารในโมเลกุลใหญ่ให้เป็นโมเลกุลเล็ก เป็นต้น
2. ทำหน้าที่ขนส่งสารต่าง ๆ เช่น ฮีโมโกลบิน (Hemoglobin) รับส่งออกซิเจนจากปอดไปเลี้ยงเซลล์ต่าง ๆ ทั่วร่างกาย เป็นต้น
3. ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเคลื่อนไหว เช่น โปรตีนในกล้ามเนื้อ เมื่อหดตัวมีผลให้เกิดการเคลื่อนไหว
4. ทำหน้าที่เป็นโครงสร้าง เช่น โปรตีนในผิวหนังเป็นแผ่นหุ้มห่อร่างกาย
5. ทำหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกัน ในร่างกายของสัตว์ชั้นสูง จะมีโปรตีนที่เรียกว่าแอนติบอดี (antibody) ทำหน้าที่ทำลายสิ่งแปลกปลอมต่าง ๆ ที่เข้าสู่ร่างกาย เช่น เชื้อโรคที่เข้าสู่ร่างกาย
6. ทำหน้าที่รับข่าวสารและถ่ายทอดเป็นกระแสประสาท เช่น โปรตีนในจอภาพของดวงตามีความสามารถในการรับแสงและเปลี่ยนแปลงให้เป็นกระแสประสาทส่งไปยังสมอง ทำให้ตาเรามีความสามารถในการมองเห็นได้

โปรตีนยังมีหน้าที่อีกจำนวนมากรวมถึงร่วมกับชีวโมเลกุลประเภทอื่นมีหน้าที่จำเพาะ เช่น DNA ซึ่งทำหน้าที่เป็นสารพันธุกรรม RNA ทำหน้าที่ถ่ายทอดรหัสพันธุกรรมให้เป็นโปรตีน คาร์โบไฮเดรตและไขมันทำหน้าที่เป็นโครงสร้างของเยื่อเซลล์และผนังเซลล์ เป็นต้น ข้อที่น่าสังเกต คือ ชีวโมเลกุลประเภทต่าง ๆ ทำงานได้ตามหน้าที่เหมือนเครื่องจักรกลต่าง ๆ ความสามารถในการทำงานได้โดยมีหน้าที่จำเพาะอย่างจริงเป็นสมบัติสำคัญของชีวโมเลกุล นักวิทยาศาสตร์จึงได้พยายามศึกษาหาสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้ชีวโมเลกุลต่าง ๆ มีคุณสมบัติที่สำคัญประการนี้ และได้พบว่าความสามารถในการทำงานของชีวโมเลกุลต่าง ๆ นั้น เนื่องมาจากลักษณะโครงสร้าง (structure) และโครงรูป (conformation) ของชีวโมเลกุล (พิชิต ไตสุโขวงศ์. 2535 : 25)

นอกจากนี้อุณหภูมิก็มีผลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงของสสารและพลังงานทั้งของสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิต ดังนี้เนื่องจากโครงสร้างระดับสองระดับสามและระดับสี่ของชีวโมเลกุลมีแรงยึดเหนี่ยวที่สำคัญ 3 ชนิด คือ พันธะไฮโดรเจน พันธะไฮโดรโฟบิก และพันธะไอออนิก ดังนั้นปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพันธะเหล่านี้ย่อมมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างโมเลกุล และในที่สุด ทำให้โครงรูปเปลี่ยนแปลงไปด้วย ปัจจัยที่สำคัญเหล่านั้น ได้แก่ ความเป็นกรดต่าง ปริมาณเกลือแร่ในน้ำ และอุณหภูมิปัจจัยทั้ง 3 ชนิด ที่กล่าวมามีอิทธิพลต่อโครงสร้างและโครงรูปของชีวโมเลกุล ซึ่งเท่ากับว่ามีผลต่อหน้าที่และการทำงานของชีวโมเลกุลเหล่านั้น ถ้าปัจจัยเหล่านี้เปลี่ยนแปลงทำให้โครงรูปและโครงสร้างเปลี่ยนแปลงไป ชีวโมเลกุลก็จะทำงานในหน้าที่ของตนเองไม่ได้ เราเรียกสภาวะนี้ว่า สภาวะเสียธรรมชาติ (Denatured state) และสภาวะเดิมของโมเลกุลที่ทำงานได้ เราเรียกว่าสภาวะธรรมชาติ (Native state) สรุปลแล้ว คือ สภาวะธรรมชาติของชีวโมเลกุล จะมีโครงสร้างระดับต่าง ๆ ซึ่งทำให้มีโครงรูปจำนวนจำกัด และโดยทั่วไปมีโครงรูปจำเพาะ ในกรณีสภาพ

เสียชีวิตจะมีโครงสร้างไร้รูป มีโครงสร้างไม่แน่นอนทำงานตามหน้าที่ไม่ได้ (พิชิต โตสุโขวงศ์. 2535 : 38-41)

จะเห็นได้ว่า กลไกที่ทำให้เกิดโรค คือ เมื่อมีต้นเหตุอย่างน้อยข้อใดข้อหนึ่งที่ทำให้เกิดสภาพที่เป็นพิษ อันตราย ความระคาย หรืออาการไม่สบายในร่างกาย เช่น เมื่อร่างกายกระทบอันตรายจากภาวะร้อนเย็นไม่สมดุล จิตวิญญาณ (พลังชีวิต) จะสั่งระบบประสาทอัตโนมัติให้ส่งพลังงานให้กล้ามเนื้อเกิดการผลิตพลังงานมาผลักดันและเกร็งตัวเพื่อหนีพิษหรือขับพิษ (ปฏิกิริยารีเฟล็กซ์) การผลิตพลังงานมาผลักดันและเกร็งตัวของกล้ามเนื้อจะยิ่งรุนแรงมากขึ้น ตามความรุนแรงของพิษอันตราย สิ่งระคาย หรือ สิ่งไม่สบายนั้น ๆ ถ้าพิษมากเกินไปจนไม่สามารถขับออกได้หมด จะเกิดการเกร็งตัวค้างเลือดลมไหลเวียนไม่สะดวก สารอาหารและพลังงานที่เป็นประโยชน์ไหลเวียนเข้าเซลล์ไม่ได้ ของเสียถูกพลังของชีวิตผลักดันออกจากเซลล์ไม่ได้ ทำให้เซลล์ผิดปกติและผิดโครงสร้างไปจึงเสื่อมเสียหายที่โดยทำหน้าที่มากเกินไปหรือน้อยไป หรือผิดเพี้ยนไปจากปกติหรือไม่ทำหน้าที่ กลไกนี้เกิดขึ้นที่ใดของร่างกายก็ส่งผลให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ ที่นั่น รวมทั้งส่งผลเสียเชื่อมโยงกระทบไปยังอวัยวะอื่น ๆ เพราะ ทุก อวัยวะ ล้วน ทำหน้าที่ สัมพันธ์ เชื่อมโยงกัน ประกอบกับ เซลล์เม็ดเลือดขาวซึ่งทำหน้าที่ในกลไกฟาโกไซโตซิส คือ กลไกการโอบมะเร็งเนื้องอก เซลล์ที่ผิดปกติเชื้อโรค และพิษต่าง ๆ แล้วหลั่งเอนไซม์หรือน้ำย่อยต่าง ๆ มาสลาย แล้วพลังชีวิตผลักดันขับออกจากร่างกายทางช่องทางต่าง ๆ โดยกลไกรีเฟล็กซ์ของเซลล์ ซึ่งทำให้เราไม่เจ็บป่วย เมื่อเม็ดเลือดขาวและเซลล์ต่าง ๆ ถูกทำลายจากพิษร้อนเย็นไม่สมดุลหรือถูกทำลายด้วยพิษอื่น ๆ ทำให้โครงสร้างและโครงสร้างของเซลล์เสียหาย เซลล์ก็จะเสียหายที่ไม่สามารถกำจัดพิษต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พิษต่าง ๆ ก็จะสะสมค้างอยู่ในร่างกาย ทำให้เซลล์เสื่อมและตายก่อนเวลาอันควร การทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ก็เสื่อม จึงทำให้เกิดโรคได้ทุกโรคหรือเกิดอาการเจ็บป่วยได้ทุกอาการหรือเกิดความเสื่อมได้ทุกเซลล์ทุกอวัยวะของร่างกาย จุดใดที่อ่อนแอและมีพิษมากก็จะเกิดอาการก่อน แล้วค่อยลุกลามไปจุดอื่น ๆ ถ้าไม่ได้รับการแก้ไข

ความสมดุลร้อนเย็นของชีวิตนำไปสู่การหายโรคได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีพระโรคาพารน้อย ลำบากกายน้อย สมบูรณ์ด้วยพระเตโชธาตุ (ความร้อนในร่างกาย) อันยังอาหารให้อยู่ดี ไม่เย็นนัก ไม่ร้อนนัก (สมดุลร้อนเย็น) อันควรแก่พระประธานเป็นปานกลาง (พระไตรปิฎก เล่ม 11 ข้อ 156) และตัวชี้วัดว่าชีวิตได้รับประโยชน์หรือมีสุขภาพที่ดี คือ เจ็บป่วยน้อย ลำบากกายน้อย เบากาย มีกำลัง เป็นอยู่ผาสุก (พระไตรปิฎก เล่ม 12 ข้อ 265) จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าพบว่า เมื่อชีวิตได้รับสารหรือพลังงานที่สมดุลร้อนเย็น สัญญาของชีวิตจะดูดีมาสังขารสังเคราะห์เป็นพลังงานและรูปร่างของชีวิตที่ปกติแข็งแรง ชีวิตจึงมีกำลังและเบาตัวตรงกันข้าม ถ้าชีวิตได้รับสารหรือพลังงานที่ไม่สมดุลร้อนเย็น สัญญาของชีวิตจะผลัดขับสิ่งนั้นออกจากชีวิตหรือสังเคราะห์เป็นสภาพผิดปกติในร่างกาย เมื่อเสียพลังในการขับสิ่งนั้นออกจากชีวิต พลังของชีวิตก็จะลดลง เกิดอาการกำลังตก อ่อนเพลีย หนักตัว หรืออาการไม่สบายต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น

กรณีที่ 1 นักวิทยาศาสตร์พบว่า การตากแดดอ่อน ๆ ตอนเช้าหรือเย็น ซึ่งตอนเช้าหรือตอนเย็นนั้นอากาศเย็น เป็นพลังที่สมดุลร้อนเย็นต่อชีวิตพลังชีวิตจะรับแสงแดดอ่อน ๆ และพลังเย็นดังกล่าวไปสังเคราะห์กับคอเลสเตอรอลให้เป็นวิตามินดีสามารถนำพาแคลเซียมเข้าสู่กระดูกและนำไปใช้ตามส่วนต่าง ๆ ของเนื้อเยื่อได้ จึงช่วยสร้างพลังและรูปร่างที่ปรกติแข็งแรง แต่ตอนเที่ยงวันอากาศร้อนมากไม่มีพลังเย็นช่วยจึงไม่สมดุลร้อนเย็นต่อชีวิต ชีวิตจึงเอาพลังงานดังกล่าวไปใช้ไม่ได้ และเสียพลังชีวิตเพื่อผลักดันพลังร้อนเกินออกไป เราจึงอ่อนเพลียและทำให้เนื้อเยื่อเสียสภาพไปจากปรกติ แม้จะเอาแสงแดดอ่อน ๆ ขนาดเท่ากับตอนเช้าหรือเย็นไปให้ชีวิตได้รับสัมผัสขณะที่รู้สึกร้อนมาก ชีวิตก็จะเอาแสงแดดอ่อน ๆ นั้นไปใช้ไม่ได้เพราะไม่ใช่สภาพที่สมดุลร้อนเย็นจึงไม่ได้พลังเพิ่ม แต่ตรงกันข้ามกลับอ่อนเพลียและไม่สบายมากขึ้น เนื่องจากชีวิตต้องเสียพลังที่มากขึ้นในการผลักดันพลังที่ร้อนเกินมากขึ้น ส่วนคนที่ตายแล้วนั้นจะไม่มีพลังชีวิตที่จะนำพลังใด ๆ ไปใช้ได้

กรณีที่ 2 ในขณะที่เป็นไข้ เป็นสภาพที่ชีวิตมีพลังความร้อนที่มากเกินไป ชีวิตจะดันสิ่งที่มีฤทธิ์ร้อนออก มักจะเหม็นข้าว เหม็นกระเทียม หรือสิ่งอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์ร้อน กินเข้าไป มักจะผะอืดผะอม กำลังตก อ่อนเพลีย หนักตัว อาจอาเจียนหรือถ่ายออก เพราะข้าวเป็นคาร์โบไฮเดรตให้พลังงานความร้อน กระเทียมก็มีฤทธิ์ร้อน นอกจากไม่เป็นประโยชน์แล้ว ยังเป็นโทษต่อร่างกาย ณ เวลานั้น ขณะเป็นไข้ สัญญาของชีวิตจึงสั่งให้ร่างกายผลิตพลังงานผลักดันสิ่งที่มีฤทธิ์ร้อนออกจากร่างกาย ตรงกันข้ามเมื่อทำให้ร่างกายเย็นลงด้วยวิธีใดก็ตาม ชีวิตมักจะหอมข้าว หอมกระเทียม หรือสิ่งอื่น ๆ ที่มีฤทธิ์ร้อน กินเข้าไปแล้วมีพลัง เบาตัว เพราะสัญญาของชีวิตสั่งให้เนื้อเยื่อหลั่งน้ำย่อยออกมาย่อยและพลังสัญญาของชีวิตก็ดูดดึงสิ่งที่มีฤทธิ์ร้อนเย็นไปเลี้ยงชีวิต เป็นประโยชน์ต่อชีวิต

กรณีที่ 3 กินฤทธิ์เย็นจากผักอย่างเดียวจนอิม จะรู้สึกว่ามีพลังระดับหนึ่ง และกินฤทธิ์ร้อนจากข้าวอย่างเดียวจนอิม จะรู้สึกว่ามีพลังระดับหนึ่ง แต่ถ้ากินทั้งผักและข้าวจนอิม จะรู้สึกว่ามีพลังสูงกว่า แสดงว่า ชีวิตรับเอาพลังสมดุลร้อนเย็นมาสังเคราะห์เป็นพลังที่มีประสิทธิภาพของชีวิตคือพลังเย็นจากผักและพลังร้อนจากข้าว ยิ่งไปกว่านั้นคือถ้าได้พลังเย็นจากสมุนไพรผลไม้ผัก และพลังร้อนจากข้าว ถั่วหลากชนิด (ประมาณ 1-5 ช้อนแกงต่อวัน) ไขมันเพียงเล็กน้อยจากธัญพืช และเกลือเพียงเล็กน้อย (ประมาณ 1 ช้อนชาต่อวัน) ที่ได้สัดส่วนสมดุลร้อนเย็น จะรู้สึกได้ว่ามีพลังชีวิตสูงสุด ถ้าเรามีวิธีการระบายสารหรือพลังงานที่เป็นพิษร้อนเย็นไม่สมดุลนั้นออก และใส่สารหรือพลังงานที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไป พร้อมกับไม่เพิ่มพิษร้อนเย็นไม่สมดุลเข้าไป พลังชีวิตจะดูดสารและพลังงานที่สมดุลร้อนเย็นไปหล่อเลี้ยงส่วนต่าง ๆ ของชีวิต เซลล์เม็ดเลือดขาวและเซลล์ต่าง ๆ ก็จะมีพลังสูงสุด มีโครงสร้างและโคจรรูปตามปรกติ ทำหน้าที่ได้ตามปรกติ ทำให้เม็ดเลือดขาวมีประสิทธิภาพสูงสุดในการสลายพิษ ตามกลไกฟาโกไซโตซิสและเซลล์ต่าง ๆ มีประสิทธิภาพในการผลิตพลังงานมาเกร็งตัว และผลักดันขับพิษต่าง ๆ ออกจากร่างกาย เมื่อพิษถูกกำจัดออกจากร่างกายจนทุเลาเบาบางลงหรือหมดไป กล้ามเนื้อก็จะคลายตัว เพราะไม่ต้องบีบเกร็งตัวขับพิษออก เลือดลมก็จะไหลเวียนสะดวก สารอาหารและพลังงานที่สมดุลร้อนเย็นซึ่งเป็นประโยชน์ จะยังสามารถเข้าไปหล่อเลี้ยงเซลล์ได้และของ

เสียระบายออกจากเซลล์ได้ ก็จะช่วยให้โรคและอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ หายหรือหายไป ส่งเสริมให้ร่างกายแข็งแรงยิ่งขึ้น (ใจเพชร กล้าจน. 2559 : 269-270)

เหตุแห่งโรคมะเร็งและอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ ในมิติแพทย์วิถีธรรม

ตามหลักแพทย์วิถีธรรม สาเหตุหลักที่ทำให้เกิดโรคหรืออาการเจ็บป่วย เกิดจาก 5 ประการใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) ความร้อนเย็นไม่สมดุลด้านวัตถุ 2) ทำบาปหรืออกุศลกรรม 3) การไม่บำเพ็ญบุญกุศล 4) ความกลัว ความใจร้อน ความวิตกกังวล และความเศร้าหมอง และ 5) การคบมิตรสหายที่ไม่ดี การอยู่ในสังคมสิ่งแวดล้อมไม่ดี

สาเหตุความเจ็บป่วย 9 ข้อย่อย

1) อารมณ์เป็นพิษ เช่น ความเครียด ความเร่งรีบ ความเร่งรัด ความเร่งร้อน ความกลัว ความวิตกกังวล ความไม่โปร่ง ไม่โล่ง ไม่สบายใจ ความไม่พอใจ ความมั่งร้าย อาฆาต พยาบาท ความโลภ โกรธ หลง ยึดเกิน เอาแต่ใจตัวเอง เป็นต้น

2) อาหารเป็นพิษและไม่สมดุล พิษจากอาหารประกอบด้วย 6 สาเหตุหลักดังนี้

- พิษจากอาหารมีสารพิษสารเคมีทั้งในพืชและสัตว์ ทั้งจากขบวนการผลิตและการปรุงเป็นอาหาร
- พิษจากอาหารมีส่วนประกอบของเนื้อสัตว์มากเกินไป
- พิษจากอาหารปรุงรสจัดเกินไป
- พิษจากชนิดของอาหารไม่สมดุล นอกจากการไม่รู้ชนิดและสัดส่วนของอาหารแต่ละชนิดที่สมดุลแล้ว การไม่รู้เทคนิคการปรุงและการรับประทานที่สมดุล ก็จะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บได้
- พิษจากของเสียและความร้อนจากขบวนการย่อย สันดาป และเผาผลาญอาหาร
- พิษจากการไม่รู้เทคนิคในการรับประทานอาหารสุขภาพอย่างผาสุก และไม่รู้วิธีปฏิบัติในการลดละล้างความอยากในจิตต่ออาหารที่เป็นพิษ อย่างถูกต้อง

3) พิษจากการไม่ออกกำลังกาย หรือการออกกำลังกายและอิริยาบถที่ไม่ถูกต้อง คือ การกายบริหารที่ไม่ได้คุณลักษณะ 3 ประการ ได้แก่

- ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ กระดูกและเส้นเอ็น
- ความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อและเส้นเอ็น
- การเข้าที่เข้าทางของกล้ามเนื้อ กระดูกและเส้นเอ็น

การไม่ออกกำลังกายหรือไม่ทำการกายบริหารเลย ก็ยิ่งทำให้ไม่ได้ประโยชน์จากทั้งสองอย่างเลย

4) พิษจากมลพิษต่าง ๆ ในโลกเพิ่มมากขึ้น เช่น มิตรสหายที่ไม่ดี อุณหภูมิบรรยากาศโลกที่ร้อนขึ้น ควันพิษ และสารพิษต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

5) พิษจากการสัมผัสเครื่องยนต์ เครื่องไฟฟ้า เครื่องอิเล็กทรอนิกส์มากเกินไปจนเกิดความสมดุล

6) ไม่พึ่งตน ด้วยวิธีที่ประหยัดเรียบง่าย ในการลดความรุนแรงของพิษหรือระบายพิษออกจากร่างกาย

7) การเพียรการพักที่ไม่พอดี

8) บาดหรืออกุศลกรรม

9) การบูรณาการองค์ความรู้ในการแก้ไขปัญหาสุขภาพส่วนใหญ่ ณ ปัจจุบันยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ คือ

- ไม่สามารถลดปัญหาสุขภาพด้วยการแก้ที่ต้นเหตุ ส่วนใหญ่เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ
- มีค่าใช้จ่ายที่สูง
- คนพึ่งตนเองได้น้อยลง ในการดูแลแก้ไขปัญหาสุขภาพตนเอง

(ใจเพชร กล้าจน. 2559 : 325-326)

กลไกการเกิดการหายของโรคมะเร็งและอาการเจ็บป่วยต่าง ๆ ตามลัทธิจะแห่งธรรม

กลไกการเกิดและการหายของโรคหรืออาการไม่สบายต่าง ๆ ตามหลักการแพทย์วิถีธรรม เกิดจากเมื่อมีสิ่งที่เป็นพิษหรืออันตรายจากสารหรือพลังงานที่ร้อนเย็นไม่สมดุลมาสัมผัสกับเซลล์เนื้อเยื่อของร่างกาย จะทำให้เกิดการผลิตพลังงานของเซลล์เนื้อเยื่อ เกิดสภาพเกร็งแข็งค้างของกล้ามเนื้ออย่างอัตโนมัติ เพื่อหนีหรือขับพิษหรืออันตรายนั้นออก จึงทำให้เกิดอาการตึงแข็งเจ็บปวดมีนชาตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย อันเกิดจากเลือดลมไหลเวียนไม่ดี ถ้ากลไกดังกล่าวเกิดบริเวณศีรษะก็จะเกิดอาการหน้ามืดวิงเวียน ถ้าพิษหรืออันตรายระคายเซลล์ผิวหนังก็เกิดผื่นคัน ถ้าพิษหรืออันตรายทำลายเซลล์ก็เกิดการเปื่อยพุพอง ถ้าเป็นพิษร้อนเกินเผาไหม้แห้งก็เกิดอาการแห้งเกรียมไหม้ แต่ถ้าร่างกายส่งเลือดส่งน้ำเหลืองไปกำจัดพิษบริเวณนั้นก็จะมีบวมแดง ถ้าร่างกายผลิตพลังงานเพื่อต่อสู้พิษหรือขับพิษก็เกิดอาการร้อนหรือเป็นไข้ (ยกเว้นสภาพที่ตีกลับไปกลับมาที่ต้องแก้ไขให้ถูกต้นเหตุ และถูกสภาพร้อนเย็นที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบัน) ถ้าเป็นพิษเย็นเกินทำร้ายก็เกิดการเย็นชาซืด บริเวณนั้นมักจะเขียว เพราะร่างกายจะเคลื่อนน้ำออกจากบริเวณนั้น เพื่อลดความเย็น เหมือนสภาพตอนเราแช่มือทำในน้ำเย็นนาน ๆ มือเท้าก็จะเขียวผิดปกติ (ยกเว้นสภาพที่ตีกลับไปกลับมาที่ต้องแก้ไขให้ถูกต้นเหตุ และถูกสภาพร้อนเย็นที่เป็นอยู่ ณ ปัจจุบัน)

ดังนั้น ถ้าการระบายสิ่งที่พิษร้อนเย็นไม่สมดุลนั้นออกพร้อมกับใส่สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไป สัญญาของชีวิตจะดูดสิ่งที่สมดุลร้อนเย็นไปเลี้ยงเปอรอกซิโซมของเซลล์เนื้อเยื่อและไปเลี้ยงส่วนประกอบต่าง ๆ ของเซลล์เนื้อเยื่อ ทำให้เปอรอกซิโซมมีสมรรถภาพในการสลายพิษ และเซลล์เนื้อเยื่อต่าง ๆ มีสภาพปกติทำให้มีกำลังมากขึ้นในการผลักดันและเกร็งตัวขับพิษดังกล่าวออกไปจากร่างกาย เมื่อพิษถูกกำจัดออกจากร่างกายจนทุเลาเบาบางลงหรือหมดไปพร้อมกับการไม่เพิ่มพิษร้อนเย็นไม่สมดุลเข้าไป กล้ามเนื้อก็จะคลายตัวเพราะไม่ต้องบีบเกร็งตัวขับพิษออก เลือดลมก็จะไหลเวียนสะดวกและไม่มีพิษร้อนเย็นไม่สมดุลทำลายร่างกาย ทำให้อาการปวดตึงแข็งมีนชา หน้ามืดวิงเวียน

ผื่นคัน เปื่อยพุพอง บวมแดงร้อนหรือไข้ หรืออาการเหี่ยวซีดเย็นชาทุเลาหรือหายไป แต่ถ้าปล่อยให้เกิดสภาพร้อนเย็นไม่สมดุลนาน ๆ เซลล์เนื้อเยื่อจะเสื่อมสภาพไม่สามารถทำหน้าที่ได้ดั้งเดิม

นอกจากนี้เมื่อร่างกายเกิดกลไกอัตโนมัติในการผลิตเซลล์เนื้อเยื่อใหม่ขึ้นมาเพื่อผลิตพลังงานในการเกร็งตัวและผลักดันพิษที่มีจำนวนมากออกไปหรือแทนเนื้อเยื่อเดิมที่เสื่อมสภาพเสียหายที่ไป แต่พิษหรืออันตรายจากภาวะร้อนเย็นไม่สมดุลยังคงอยู่เพราะมีพิษมากไม่สามารถขับออกได้หมด เซลล์เนื้อเยื่อใหม่ที่ผลิตขึ้นมาจะถูกทำลายจากพิษหรืออันตรายเดิมหรืออันตรายที่มากกว่า นั่นเพราะคนใส่หรือสร้างพิษเพิ่มขึ้นจึงเกิดสภาพเกร็งแข็งเสียหายที่เดิมแปะอยู่ตรงนั้น ถ้ากลไกดังกล่าวเกิดขึ้นต่อเนื่องเรื่อย ๆ ก็จะสะสมเป็นเนื้องอกหรือมะเร็ง ประกอบกับเม็ดเลือดขาวถูกพิษหรืออันตรายจากพิษร้อนเย็นไม่สมดุลดังกล่าวนี้ทำร้ายพร้อม ๆ กับเกิดสภาพเลือดลมไหลเวียนส่งอาหารและถ่ายเทของเสียไม่สะดวก เม็ดเลือดขาวก็จะเสื่อมสมรรถภาพไม่สามารถสลายเนื้องอกและมะเร็งได้ และเซลล์เนื้อเยื่อต่าง ๆ ก็อ่อนแอไม่สามารถผลิตพลังงานและไม่เกิดรีเฟล็กซ์เพื่อขับอันตรายออกได้ เนื้องอกและมะเร็งก็จะขยายกระจายไปทั่ว เมื่อระบายพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออกไป พร้อมกับใส่สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไป กล้ามเนื้อก็จะคลายตัวเพราะไม่มีพิษจะต้องบีบออก ทำให้เลือดลมไหลเวียนสะดวก เซลล์ทุกเซลล์ก็แข็งแรง รวมถึงเซลล์เม็ดเลือดขาวด้วย เพราะได้สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นมาสังเคราะห์ และไม่มีพิษร้อนเย็นไม่สมดุลทำลาย เมื่อเนื้อเยื่อของเนื้องอกหรือมะเร็งที่ชีวิตผลิตขึ้นมาช่วยขับพิษ ไม่ได้ใช้ขับพิษแล้ว เพราะไม่มีพิษจะต้องขับออกแล้ว ชีวิตก็จะสลายเนื้องอกหรือมะเร็งทิ้ง จึงสั่งให้เม็ดเลือดขาวที่แข็งแรงเพราะได้พลังสมดุลร้อนเย็น ไปโอบและหลั่งน้ำย่อยหรือเอ็นไซม์มาสลายเซลล์เนื้องอกหรือมะเร็ง (กลไกฟาโกไซโตซิส) เนื้องอกหรือมะเร็งก็จะเล็กลง ๆ กล้ามเนื้อที่แข็งแรงก็จะเกิดกลไกรีเฟล็กซ์ เกร็งตัวขับเซลล์เนื้องอกหรือมะเร็ง ที่สลายโดยเม็ดเลือดขาวออกจากร่างกายตามช่องทางระบายพิษต่าง ๆ เช่น ทางหู ตา จมูก ปาก ผิวหนัง ปัสสาวะ อุจจาระหรืออวัยวะระบายพิษตามปกติของร่างกาย ก็จะทำให้เซลล์เนื้องอกหรือมะเร็งเล็กลงหรือหายไป (ใจเพชร กล้าจน. 2559 : 289-290)

ผู้ป่วยมะเร็งกับการดูแลสุขภาพตนเองด้วยแพทย์วิถีธรรม

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ละเหตุทุกข์ได้ เป็นสุขในที่ทั้งปวง (พระไตรปิฎก เล่ม 25 ข้อ 59) ละทุกข์ทั้งปวงได้ เป็นความสุข (พระไตรปิฎก เล่ม 25 ข้อ 33) แสดงให้เห็นว่า พระพุทธเจ้าพบว่าดับเหตุแห่งทุกข์ ทุกข์จะดับ และสุขจะเกิดขึ้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีพระโรคคาพาน้อย ลำบากกายน้อย สมบูรณ์ด้วยพระเตโชธาตุ (ความร้อนในร่างกาย) อันยังอาหารให้ย่อยดี ไม่เย็นนัก ไม่ร้อนนัก (สมดุลร้อนเย็น) อันควรแก่พระปธานเป็นปานกลาง (พระไตรปิฎก เล่ม 11 ข้อ 156)

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุของการมีอายุสั้น มีอายุยืน มีโรคน้อย และมีโรคน้อย ในพระไตรปิฎก เล่มที่ 14 “จูฬกัมมวิภังคสูตร” ข้อที่ 580-585 ดังนี้

ข้อ 580 สุภมาณพ โตทยบุตร พอนั่งเรียบร้อยแล้ว ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคดังนี้ว่า ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ อะไรหนอแล เป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้พวกมนุษย์ที่เกิดเป็นมนุษย์อยู่ ปรากฏความเลวและความประณีต คือ มนุษย์ทั้งหลายย่อมปรากฏมีอายุสั้น มีอายุยืน มีโรคน้อย มีโรคน้อย มีผิวพรรณทราม มีผิวพรรณงาม มีศักดาน้อย มีศักตมาก มีโภคะน้อย มีโภคะมาก เกิดในสกุลต่ำ เกิดในสกุลสูง ไร้ปัญญา มีปัญญา ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ อะไรหนอแล เป็นเหตุ เป็นปัจจัย ให้พวกมนุษย์ที่เกิดเป็นมนุษย์อยู่ ปรากฏความเลวและความประณีต

ข้อ 581 พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรมาณพ สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีตได้

ข้อ 582 พระผู้มีพระภาคจึงได้ตรัสดังนี้ว่า ดูกรมาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มักทำชีวิตสัตว์ให้ตกลง เป็นคนเหี้ยมโหด มีมือเปื้อนเลือดหมกมุ่นในการประหารประหาร ไม่เอ็นดูในเหล่าสัตว์มีชีวิต...จะเป็นคนมีอายุสั้น...

ข้อ 583 ดูกรมาณพ ส่วนบุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม ละปาณาติบาตแล้ว เป็นผู้เว้นขาดจากปาณาติบาต วางอาชญา วางศาสตรา (อาวุธหรือวิชาหรือวิธีที่เบียดเบียน) ได้มีความละอาย ถึงความเอ็นดู อนุเคราะห์ด้วย ความเกื้อกูลในสรรพสัตว์และภูตอยู่...จะเป็นคนมีอายุยืน...

ข้อ 584 ดูกรมาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มักปฏิบัติเบียดเบียนสัตว์ (เบียดเบียนตัวเอง หรือคนอื่น หรือสัตว์อื่น ให้ได้รับความทุกข์ ทรมาน เดือดร้อน ไม่สบาย บาดเจ็บ ล้มตาย) ด้วยฝ่ามือ หรือก้อนดิน หรือท่อนไม้ หรือศาสตรา (อาวุธหรือวิชาหรือความรู้ หรือวิธีการต่างๆ) ...เป็นคนมีโรคน้อย...

ข้อ 585 ดูกรมาณพ บุคคลบางคนในโลกนี้จะเป็นสตรีก็ตาม บุรุษก็ตาม เป็นผู้มักปฏิบัติไม่เบียดเบียนสัตว์ (ไม่ทำให้ตัวเอง หรือคนอื่น หรือสัตว์อื่น ได้รับความทุกข์ ทรมาน เดือดร้อน ไม่สบาย บาดเจ็บ ล้มตาย) ด้วยฝ่ามือ หรือก้อนดิน หรือท่อนไม้ หรือศาสตรา (อาวุธหรือความรู้หรือวิชา หรือวิธีการต่างๆ) ...จะเป็นคนมีโรคน้อย

พระพุทธเจ้าตรัสหลักปฏิบัติทำให้มีอายุยืน 7 ข้อ ในพระไตรปิฎก เล่ม 22 “อนายุสสสูตร” ข้อ 125-126 ดังนี้ 1. เป็นผู้ทำความสบายให้แก่ตน 2. ประมาทในสิ่งที่สบาย 3. บริโภคสิ่งที่ย่อยง่าย 4. เทียวไปในกาลอันสมควร 5. ประพฤติเพียงดังพรหม (เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) 6. เป็นผู้มึศีล 7. คบมิตรที่ดีงาม

พระพุทธเจ้าตรัสหลักปฏิบัติทำให้มีอายุสั้น 7 ข้อ ในพระไตรปิฎก เล่ม 22 “อนายุสสสูตร” ข้อ 125-126 ดังนี้ 1. ไม่กระทำความสบายแก่ตนเอง 2. ไม่รู้จักประมาทในสิ่งที่สบาย 3. บริโภคสิ่งที่ย่อยยาก 4. เทียวไปในกาลไม่สมควร 5. ไม่ประพฤติเพียงดังพรหม (ไม่มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา) 6. เป็นคนทุศีล 7. คบมิตรเลวทราม

พระพุทธเจ้าตรัสถึงสภาพที่ชีวิตได้รับประโยชน์อันเป็นตัวชี้วัดการมีสุขภาพดี จากพระไตรปิฎก เล่ม 12 “กกจูฬสูตร” ข้อ 265” ดังนี้ ความเจ็บป่วยน้อย ความลำบากายน้อย เบากาย มีกำลัง เป็นอยู่ผาสุก

จะเห็นได้ว่า การมีสุขภาพที่ดีตามแนวคิดของพุทธศาสตร์ในพระไตรปิฎก “จูฬกัมมวิภังคสูตร” “อนายุสสสูตร” และ “กกจูฬสูตร” คือ “สบาย เบากาย มีกำลัง และเป็นอยู่ผาสุก”

ในจัตตาริสสูตรพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัจจัยน้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ 4 อย่างนี้เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย บรรดาจีวรผ้าบังสุกุล (เครื่องนุ่งห่ม) น้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ บรรดาโภชนะ คำข้าว (อาหาร) ที่ได้ด้วยปลีแข้ง น้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ บรรดาเสนาสนะ โคนไม้ (ที่อยู่อาศัย) น้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ บรรดาเกสัช (ยา) มูตรเน่า (ปัสสาวะ) น้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ ... ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวธรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ของภิกษุซึ่งเป็นผู้สันโดษด้วยปัจจัยที่น้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ ว่าเป็นองค์แห่งความเป็นสมณะฯ (ผู้สามารถดับทุกข์ดับบาปได้) ความคับแค้นแห่งจิต ย่อมไม่มีแก่ภิกษุผู้สันโดษ ด้วยปัจจัยน้อย หาได้ง่ายและไม่มีโทษ เพราะปรารภเสนาสนะ จีวรปานะและโภชนะ ทิศของเธอ ชื่อว่าไม่กระทบกระเทือน ภิกษุผู้สันโดษ ไม่ประมาท ยึดเหนี่ยวเอาไว้ได้ ซึ่งธรรมอันสมควรแก่ธรรม เครื่องความเป็นสมณะที่พระตถาคตตรัสบอกแล้วแก่เธอ” (พระไตรปิฎก เล่ม 25 ข้อ 281)

จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าพบว่า การใช้ปัจจัยสี่ (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค) ที่ประหยัด เรียบง่าย และไม่มีโทษ เป็นองค์ประกอบของการปฏิบัติสู่ความพ้นทุกข์ เพราะธรรมชาติที่อยู่ใกล้ตัวเรา เวลาเอาวัตถุ (ดิน น้ำ ลม) หรือพลังงาน (คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า แสง สี เสียง) มาสังเคราะห์เป็นวัตถุชนิดต่าง ๆ หรือสังเคราะห์เป็นชีวิต เช่น สังเคราะห์เป็นชีวิตพืช ก็ใช้วัตถุหรือพลังงานที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับที่เราเอามาสังเคราะห์เป็นชีวิตเรา จึงเข้ากับเนื้อเยื่อเราได้ดีที่สุด ทำให้เราแข็งแรงได้ดีที่สุด

ดังนั้น ถ้าปรับสมดุลร่างกายและจิตใจ ให้ได้สภาพ “สบาย เบากาย มีกำลัง และเป็นอยู่ผาสุก” ก็จะเป็นทั้งสภาพที่ดับทุกข์ทางกายและทางใจ รวมถึงมีสมรรถภาพในการทำกิจกรรมการงาน ซึ่งเป็นประโยชน์และมีความสุขที่แท้จริง การแพทย์วิถีธรรมจึงใช้วิธีปรับสมดุลร้อนเย็นกายใจ ด้วยเทคนิค 9 ข้อ (ยา 9 เม็ด) มีดังนี้ 1. การรับประทานสมุนไพรปรับสมดุลร้อนเย็น 2. การกัวซาหรือดูดซาหรือดูดพิษหรือดูดลม (การดูดระบายพิษทางผิวหนัง) 3. การสวนล้างพิษออกจากลำไส้ใหญ่ด้วยสมุนไพรที่ถูกต้อง (ดีท็อกซ์) 4. การแช่มือแช่เท้าหรือส่วนที่ไม่สบายในน้ำสมุนไพร ตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 5. การพอก ทา หยอด ประคบ อบ อาบ เช็ด ด้วยสมุนไพร ตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 6. การออกกำลังกาย กดจุดลมปราณ โยคะ กายบริหาร ที่ถูกต้อง 7. การรับประทานอาหารปรับสมดุลตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 8. ใช้ธรรมะ ละบาป บำเพ็ญกุศล ทำจิตใจให้ผ่องใส คบมิตรดี สหายดี สร้างสังคมสิ่งแวดล้อมที่ดี และ 9. รู้เพียร รู้พักให้พอดี (ใจเพชร กล้าจน. 2559 : 4) ให้ไปสู่สภาพ “สบาย เบากาย มีกำลัง และเป็นอยู่ผาสุก” เป็นการระบายพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออกจาก

ร่างกาย ทำให้กล้ามเนื้อคลายตัว เลือดลมไหลเวียนสะดวก และใส่สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไปในร่างกาย พลังชีวิตจะสั่งให้ร่างกายหลั่งน้ำย่อยออกมาย่อย แล้วดูดไปเลี้ยงเซลล์ทุกเซลล์ให้แข็งแรง เมื่อไม่มีพิษที่จะต้องเกร็งตัวบีบออก เนื้องอกหรือมะเร็งที่ชีวิตผลิตเพิ่มเติมขึ้นมาเพื่อช่วยกันบีบเอาพิษออก ก็ไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไร พลังชีวิตจะสั่งให้เม็ดเลือดขาวซึ่งแข็งแรงเพราะได้รับสารและพลังงานที่สมดุลร้อนเย็น ไปโอบและหลั่งเอนไซม์มาย่อยสลายเนื้องอกและมะเร็ง ด้วยกระบวนการฟาโกไซโตซิส เนื้องอกหรือมะเร็งก็จะเล็กลง ๆ กล้ามเนื้อที่แข็งแรงก็จะเกิดกลไกรีเฟล็กซ์ เกร็งตัวขับเซลล์เนื้องอกหรือมะเร็ง ที่สลายโดยเม็ดเลือดขาวออกจากร่างกายตามช่องทางระบายพิษต่าง ๆ เช่น ทางหู ตา จมูก ปาก ผิวหนัง ปัสสาวะ อุจจาระหรืออวัยวะระบายพิษตามปกติของร่างกาย ก็จะทำให้เซลล์เนื้องอกหรือมะเร็งเล็กลงหรือหายไป (ใจเพชร กล้าจน. 2559 : 289-290)

ส่วนตัวชีวิตของการมีสุขภาพดีตามระบบสุขภาพแผนต่าง ๆ ที่เน้นการดูแลสุขภาพของร่างกายแบบต่าง ๆ หรือดูผลการตรวจร่างกายด้วยเครื่องมือทางห้องปฏิบัติการ ส่วนแพทย์วิถีธรรมถือว่าลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการเป็นส่วนประกอบหนึ่งในการใช้ร่วมพิจารณาตัวชีวิตการมีสุขภาพที่ดี แต่ไม่ได้ยึดมั่นถือมั่นตายตัวเนื่องจากตัวชีวิตดังกล่าวยังไม่ใช้สภาพดับทุกข์และไม่ใช้สมรรถภาพของการดำรงชีวิตที่แท้จริง เพราะบางครั้งแม้ผลลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการจะปกติ แต่ถ้าบุคคลนั้นมีสภาพไม่สบาย ไม่เบากาย ไม่มีกำลัง และเป็นอยู่ไม่ผาสุก ก็ถือว่ายังไม่ได้สุขภาพที่ดี และแม้บุคคลนั้นจะมีผลลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่ปกติ แต่มีสภาพสบาย เบากาย มีกำลัง เป็นอยู่ผาสุก ก็ถือว่ามีสุขภาพดี โดยอยู่เงื่อนไขข้อมูลที่ว่า เมื่อได้พยายามทำให้ผลลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการเข้าหาค่าปกติกลับทำให้เกิดสภาพไม่สบาย ไม่เบากาย ไม่มีกำลัง เป็นอยู่ไม่ผาสุก ตามหลักแพทย์วิถีธรรม ถือว่าค่าลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการที่ไม่ปกตินั้น เป็นความปกติของบุคคลนั้น ส่วนค่าลักษณะทางกายหรือผลตรวจทางห้องปฏิบัติการที่ปกตินั้น เป็นความไม่ปกติของบุคคลนั้น (ใจเพชร กล้าจน. 2553 : 135)

ส่วนการรักษาโรคบางโรคตามหลักการแพทย์ตะวันตกที่ไม่ประสบความสำเร็จหรือประสบความสำเร็จน้อย เช่น การรักษาโรคมะเร็งด้วยการฉายแสงหรือเคมีบำบัด นอกจากจะไม่ได้แก้ที่ต้นเหตุแล้ว ส่วนใหญ่มักจะทำให้ผู้ป่วยมีอาการไม่สบาย ไม่เบากาย ไม่มีกำลัง และเป็นอยู่ไม่ผาสุก ซึ่งตามหลักพุทธศาสตร์ในพระไตรปิฎก “จูฬกัมมวิภังคสูตร” “อนายสสูตร” และ “กกจูฬสูตร” จะเป็นเหตุที่ทำให้มีโรคมะเร็งและอายุสั้น และพระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า “คำตรัสทุกคำของท่านจะไม่มีผู้ใดลบล้างได้ เป็นจริงตลอดกาล (อกาลิโก) เชื่อเชิญให้มาพิสูจน์กันได้ (เอหิพัสสโก)” จึงเห็นได้ว่าผู้ป่วยที่ใช้วิธีการฉายแสงหรือเคมีบำบัด ส่วนใหญ่จะทรมาณมากขึ้นและเสียชีวิตอย่างรวดเร็ว ถ้าคำตรัสของพระพุทธเจ้าเป็นจริงตลอดกาล วิธีการดังกล่าวก็จะได้ผลตลอดกาล รวมถึงวิธีการอื่น ๆ ทุกวิธี ทุกแผนที่ทำให้ผู้ป่วยไม่สุขสบาย (ทุกข์ทรมาณ) ไม่เบากาย (หนักตัว) ไม่มีกำลัง (อ่อนเพลีย) และเป็นอยู่ไม่ผาสุก ในการรักษาโรคทุกโรค (ใจเพชร กล้าจน. 2553 : 135)

นอกจากหลักการทางพุทธศาสตร์ดังกล่าวแล้ว ยังมีหลักการทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถอธิบายได้ว่า ทำไมการฉายแสงหรือเคมีบำบัดจึงไม่ค่อยประสบความสำเร็จในการรักษา ดังเช่นหลักวิทยาศาสตร์เกี่ยวกับอนุภาคที่มีอิทธิพลต่อโครงสร้างของชีวโมเลกุลอย่างมากเพราะการเคลื่อนไหวในรูปแบบของการหมุนหรือรูปแบบของการสั่นสะเทือนของพันธะเพิ่มขึ้นจากร้อนทั้งภายนอกและภายในร่างกาย จะทำให้แรงยึดเหนี่ยวต่าง ๆ เช่น พันธะไฮโดรเจน พันธะไฮโดรโฟบิก ที่ยึดส่วนต่าง ๆ ของโมเลกุลไม่สามารถต้านทานการเปลี่ยนแปลงจากการสั่นสะเทือนและการหมุนได้ จึงเป็นผลให้โครงสร้างต่าง ๆ สลายตัวลงกลายเป็นโครงสร้างไร้รูป (ใจเพชร กล้าจน. 2553 : 136)

กรณีสภาพเสียธรรมชาติโครงสร้างจะมีสภาพไร้รูปและโครงสร้างไม่แน่นอนรวมถึงไม่สามารถทำงานตามหน้าที่ปรกติได้ (พิชิต โตสุโขวงศ์. 2535 : 38-41) ซึ่งวิธีการฉายแสงหรือเคมีบำบัดเป็นการเพิ่มความร้อนที่เกินความพอดีหรือเกินภาวะปรกติที่ร่างกายจะรับได้อย่างปลอดภัย จึงทำให้เซลล์เสียโครงสร้าง ทำให้เป็นอันตรายกับเซลล์ทุกเซลล์ เป็นผลให้เซลล์จำนวนมากทั้งเซลล์มะเร็งและเซลล์ปรกติเสียชีวิตหรือเสียหายที่ เมื่อตรวจทางห้องปฏิบัติการจึงพบความเสื่อมทั้งเซลล์ปรกติและเซลล์มะเร็ง แพทย์จึงเข้าใจผิดว่าการรักษาได้ผล แต่ความจริงเป็นการทำลายเซลล์ทุกเซลล์ ซึ่งทำให้ผู้ป่วยส่วนใหญ่รู้สึกทุกข์ทรมานมากขึ้นและอายุสั้นลง ซึ่งความทุกข์ทรมานและใจไม่ได้ดับไป ความแข็งแรงของร่างกายที่จะสร้างสมรรถภาพให้ดีขึ้นจึงไม่เกิด เนื่องจากการทำงานปรกติของเซลล์จะเกิดรีเฟล็กซ์ (กล้ามเนื้อเกร็งตัว) ขับความร้อนและสารจากเคมีบำบัดที่ใช้ในการรักษาออกจากร่างกาย จึงมักพบความทุกข์ทรมานด้วยอาการคลื่นไส้ อาเจียนจากกระเพาะอาหารลำไส้เกร็งตัวขับพิษออก กล้ามเนื้อเจ็บปวดเกร็งตัวจากการกดรัดเส้นเลือดเส้นประสาท รู้สึกร้อนตามร่างกาย ปากเปื่อย อ่อนเพลีย ผอมและขนร่วง เป็นต้น

ในขณะที่ผู้ป่วยพักการฉายแสงหรือให้เคมีบำบัด ตามธรรมชาติของร่างกายจะระบายพิษดังกล่าวออกทางอวัยวะที่ขับของเสียต่าง ๆ เช่น ทางปัสสาวะ อุจจาระ ผิวน้ำ ตา หู จมูก ปาก เป็นต้น เมื่อพิษเริ่มลดลงบางส่วน จะทำให้เซลล์ที่ยังไม่ตายฟื้นตัวและเกิดกลไกในการผลิตเซลล์ใหม่ขึ้นมาแทนเซลล์ที่เสื่อมหรือตาย ซึ่งเซลล์ที่ผลิตขึ้นมาใหม่จะอยู่ท่ามกลางพิษก็จะเกิดปฏิกิริยารีเฟล็กซ์หรืออาการกล้ามเนื้อเกร็งตัวขับความร้อนและสารจากเคมีบำบัดออกจากร่างกาย เนื่องด้วยพิษที่มีมากทำให้เกิดการเกร็งตัวแข็งค้างทำให้เลือดลมไหลเวียนไม่สะดวก เซลล์ก็จะเสื่อมสภาพและแข็งสะสมอกแปะอยู่ในร่างกาย ร่างกายก็จะผลิตเซลล์ใหม่ขึ้นมาแทนและผลิตเซลล์เพิ่มขึ้นเพื่อช่วยกันขับเกร็งเอาพิษที่ตกค้างในร่างกายออกอีก เมื่อกลไกดังกล่าวเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก็จะทำให้เกิดก้อนมะเร็งขึ้นมาใหม่เรื่อย ๆ จึงเป็นที่น่าสังเกตว่าการฉายแสงหรือการให้เคมีบำบัดที่เชื่อว่าสามารถทำลายเซลล์มะเร็ง ก็มักจะทำให้เกิดกลไกและอาการดังกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเกิดมะเร็งใหม่ที่ร้ายกว่าเดิม เพราะพิษใหม่มากและร้ายกว่าเดิม ชีวิตจึงผลิตเซลล์มากกว่าเดิมมาขับเกร็งเอาพิษออก ในไม่ช้าผู้ป่วยก็จะเสียชีวิต หรือเกิดโรคแทรกซ้อนต่าง ๆ ตามมา

นอกจากนี้การให้ยาเคมีบำบัดเป็นเวลานาน ๆ จะทำให้เซลล์มะเร็งมีการพัฒนาและดื้อต่อยาเคมีบำบัดเหล่านั้นส่งผลให้อัตราเสียชีวิตของผู้ป่วยเพิ่มสูงขึ้น รวมถึงการรักษาด้วยเคมีบำบัดยังส่งผลข้างเคียงกับผู้ป่วย ซึ่งส่งผลกระทบต่อด้านจิตใจแก่ผู้ป่วยทำให้สุขภาพอ่อนแอลง (สิงห์คำ ธิมา, ภัคดี พันธุ์พีช และทรงยศ อนุชปรีดา. 2553 : 30)

กรณีผู้ป่วยที่มีวิบากกรรมหรือมีเหตุปัจจัยที่ทำให้ต้องรับการรักษาด้วยการฉายแสงหรือเคมีบำบัด การแพทย์วิถีธรรมมีแนวคิดที่ว่า ควรใช้ร่วมกับเทคนิค 9 ข้อ ตามหลักการแพทย์วิถีธรรมจะสามารถช่วยลดอาการทุกข์ทรมานจากการฉายแสงหรือเคมีบำบัดได้ ซึ่งสามารถแก้ปัญหาเฉพาะเรื่องด้วยการใช้วิธีแก้ที่ต้นเหตุด้วยการปรับสมดุลให้เซลล์เม็ดเลือดขาวแข็งแรง จะได้ทำลายเซลล์มะเร็งได้และทำให้เซลล์ต่าง ๆ ในร่างกายแข็งแรงขึ้น รวมถึงปฏิกิริยารีเฟล็กซ์ของร่างกายก็จะมีประสิทธิภาพที่จะขับพิษออกมาได้ สำหรับการผ่าตัด ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ควรผ่าตัดเพราะก้อนมะเร็งไม่ใช่ต้นเหตุของมะเร็ง นอกจากนั้นยังไม่ใช้ตัวกระจายมะเร็ง เนื่องจากต้นเหตุของมะเร็งหรือตัวกระจายมะเร็งที่แท้จริง คือพฤติกรรมก่อมะเร็ง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เรามีกรรม (การกระทำ) เป็นผู้ให้ผล” (พระไตรปิฎก เล่ม 14 ข้อ 581) ดังนั้นการผ่าตัดจะกระตุ้นให้เลือด (ที่เต็มไปด้วยพิษ) ไปรวมกันบริเวณแผลซึ่งเป็นเซลล์ที่อ่อนแอและอาจกระตุ้นให้เกิดกลไกก่อมะเร็งขึ้นมาได้อีก อีกทั้งทำให้เส้นทางการเคลื่อนของสสารและพลังงานในร่างกายติดขัด แต่ถ้ามีตัวชีวิตที่เหมาะสมที่ควรที่จะผ่าตัด เช่น ก้อนมะเร็งอุดตันลำไส้จนถ่ายอุจจาระไม่ได้หรือก้อนมะเร็งทำให้เกิดอันตรายหรือเกิดอาการทรมานจนทนได้ยากได้ลำบาก โดยแก้ไขอย่างเต็มที่ด้วยวิธีการต่าง ๆ แล้ว ก็ไม่สามารถลดอาการทรมานได้ ก็ควรที่จะผ่าตัด ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “พึงสละทรัพย์เพื่อรักษาอวัยวะ พึงสละอวัยวะเพื่อรักษาชีวิต พึงสละชีวิตเพื่อรักษาธรรม” (พระไตรปิฎก เล่ม 28 ข้อ 382)

บทสรุป

กลไกการเกิดการหายของโรค คือ วิบากร้ายจะสังเคราะห์กับภาวะร้อนเย็นไม่สมดุล ทำให้เกิดโรคต่าง ๆ ส่วนวิบากดีจะสังเคราะห์กับภาวะสมดุลร้อนเย็น ทำให้โรคต่าง ๆ ลดลงและร่างกายแข็งแรงขึ้น ซึ่งโรคมะเร็งเกิดจากวิบากร้ายสังเคราะห์กับพิษร้อนเย็นไม่สมดุล ทำให้พลังชีวิตสั่งให้ร่างกายผลิตเนื้อเยื่อเพิ่ม เพื่อมาช่วยกันบีบเกร็งเอาพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออกจากร่างกาย จึงเกิดเป็นเนื้องอกและเมื่อเนื้องอกดังกล่าวงอกไม่หยุดก็เป็นมะเร็ง ดังนั้นการรักษาโรคมะเร็งหรือโรคอื่น ๆ หรืออาการอื่น ๆ ตามหลักการแพทย์วิถีธรรม จึงใช้วิธีแก้ที่ต้นเหตุด้วยการปรับสมดุลร้อนเย็นภายใน โดยใช้เทคนิค 9 ข้อ ได้แก่ ได้แก่ 1. การรับประทานสมุนไพรปรับสมดุลร้อนเย็น 2. การกัวซาหรือดูดซาหรือดูดพิษหรือดูดลม (การดูดระบายพิษทางผิวหนัง) 3. การสวนล้างพิษออกจากลำไส้ใหญ่ด้วยสมุนไพรที่ถูกลมดุลร้อนเย็น (ดีที่ออกซ์) 4. การแช่มือแช่เท้าหรือส่วนที่ไม่สบายในน้ำสมุนไพรตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 5. การพอก ทา หยอด ประคบ อบ อาบ เช็ด ด้วยสมุนไพร ตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 6. การออกกำลังกาย กดจุดลมปราณ โยคะ กายบริหาร ที่ถูกต้อง 7. การ

รับประทานอาหารปรับสมดุล ตามภาวะร้อนเย็นของร่างกาย 8. ใช้ธรรมะ ละบาป บำเพ็ญบุญกุศล ทำจิตใจให้ผ่องใส คบมิตรดี สหายดี สร้างสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ดี และ 9. รู้เพียร รู้พักให้พอดี

เทคนิค 9 ข้อ ดังกล่าว เป็นการระบายพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออกไป ใส่สิ่งที่สมดุลร้อนเย็นเข้าไป เพื่อให้เซลล์ทุกเซลล์ถูกซ่อมสร้างให้แข็งแรงตามหลักสมดุลร้อนเย็น ทำให้เซลล์ทุกเซลล์ทำงานตามปกติ และเกิดการขจัดโรคหรืออาการไม่สบายต่าง ๆ ตามกลไกธรรมชาติของชีวิตที่มีอยู่แล้ว คือ เมื่อระบายพิษร้อนเย็นไม่สมดุลออก ก็จะไม่มีการขัดขวางในร่างกาย เนื่ององหรือมะเร็งซึ่งเป็นเนื้อเยื่อส่วนเกินที่ชีวิตผลิตขึ้นมา เพื่อช่วยกันบีบเกร็งเอาพิษออก เมื่อไม่มีพิษที่จะต้องบีบเกร็งออก ก็ไม่ได้ทำหน้าที่หรือไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรแล้ว พลังชีวิตก็จะสั่งให้ร่างกายสลายเนื้องอกหรือมะเร็งทิ้ง โดยพลังชีวิตจะสั่งให้เม็ดเลือดขาวซึ่งแข็งแรงเพราะได้รับสารและพลังงานที่สมดุลร้อนเย็น ไปโอบและหลั่งเอนไซม์มาย่อยสลายเนื้องอก หรือมะเร็ง หรือเชื้อโรค หรือสารพิษ หรือตัวก่อโรคต่าง ๆ ด้วยกระบวนการฟาโกไซโตซิส จากนั้นกล้ามเนื้อที่แข็งแรงก็จะเกิดกลไกรีเฟล็กซ์ เกร็งตัวขับโรคและเหตุก่อโรคมะเร็งและโรคต่าง ๆ ที่สลายโดยเม็ดเลือดขาวออกจากร่างกายตามช่องทางระบายพิษต่าง ๆ เช่น ทางหู ตา จมูก ปาก ผิวหนัง ปัสสาวะ อุจจาระหรืออวัยวะระบายพิษตามปกติของร่างกาย ก็จะทำให้โรคมะเร็งหรือโรคต่าง ๆ ลดลงหรือหายไป ร่างกายก็จะแข็งแรงขึ้น

แต่ถ้ากลไกโดยธรรมชาติยังไม่มีประสิทธิภาพมากพอ ก็ใช้ควบคู่กับวิธีการอื่น ๆ ตามการแพทย์แผนต่าง ๆ เช่น อาจใช้ควบคู่กับการผ่าตัด การรับประทานยาแผนปัจจุบันบางชนิด การตัดปรับกระดูกโครงสร้างกล้ามเนื้อเส้นเอ็น การฝังเข็ม หรือวิธีอื่น ๆ ตามความเหมาะสมในบางครั้ง บางบุคคลเท่านั้น ซึ่งควรสังเกตว่าเหมาะสมกับตนเองหรือผู้อื่นได้จากหลังใช้วิธีนั้นแล้วทำให้เกิดสภาพสบาย เบากาย มีกำลัง และเป็นอยู่ผาสุก โดยมีตัวชี้วัดที่ทำให้ชีวิตปลอดภัยได้จากเมื่อโรคร้ายไข้เจ็บลดลงแล้วสามารถค่อย ๆ ลดหรืองดการรักษาที่ไม่จำเป็นหรือที่มีผลแทรกซ้อนลงไป การแพทย์วิถีธรรมจึงมีจุดเด่นที่สำคัญ คือ เมื่อได้ให้ข้อมูลตามความเป็นจริงที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยแล้วจะให้อิสระกับผู้ป่วยในการเลือกใช้วิธีการรักษาด้วยตัวของผู้ป่วยเอง

เอกสารอ้างอิง

- กรมการศาสนา. (2541). **พระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- กนกวรรณ ดิลกสกุลชัย และชัยเลิศ พิษิตพรชัย. (2552). **สรีรวิทยา 3**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ เรือนแก้วการพิมพ์.
- ใจเพชร กล้าจน. (2559). **จิตอาสาแพทย์วิถีพุทธเพื่อมวลมนุษยชาติ**. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์การพัฒนากุมิภาค (สาธารณสุขชุมชน), มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ใจเพชร กล้าจน. (2553). **ความเจ็บป่วยกับการดูแลสุขภาพแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักแพทย์ทางเลือกวิถีพุทธ ของศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สวนป่านาบุญ**

- อำเภอตอนตล จังหวัดมุกดาหาร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
อุบลราชธานี.
- พิชิต โตสุขวงศ์. (2535). “กระบวนการของชีวิตในระดับโมเลกุล”, ใน วิทยาศาสตร์ชีวภาพ. เครือวัลย์
โสภาสรรค์ บรรณาธิการ. หน้า 1-50. พิมพ์ครั้งที่ 11. นนทบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัย
ธรรมมาธิราช.
- ราตรี สุดทรวง และวีระชัย สิงหนิยม. (2550). **ประสาทสรีรวิทยา**. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถิติโรคมะเร็งของคนไทย. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.healthyhitech.net> สืบค้น 4
มิถุนายน 2560.
- ชมพูนุท อันศรี และคณะ. (2553). **ฤทธิ์ต้านมะเร็งลำไส้ใหญ่ของสมุนไพรไทยในเซลล์เพาะเลี้ยง**.
Thai J Pharmacol Vol. 32, No.1, 2010.
- สิงห์คำ ธิมา, ภักดี พันธุ์พีช และทรงยศ อนุชปรีดา. (2553). การศึกษาผลของสารสกัดหยาบจาก
ปลูควาในการแสดงความเป็นพิษต่อเซลล์มีเริงเม็ดเลือดขาวเพาะเลี้ยง ชนิด HL-60 และ
Molt4. Bull Chiang Mai Assoc Med Sci Vol. 43, No. 1 January 2010.
- สมนึก ชีวาเกียรติยั้งยง และคณะ. (2554). **ความเชื่อด้านสุขภาพ และการดูแลตนเองเพื่อป้องกัน
มะเร็งตับและโรคมะเร็งท่อน้ำดี ของผู้ป่วยกลุ่มอาการอาหารไม่ย่อยในอำเภอดอกคำใต้
จังหวัดพะเยา**. Naresuan Phayao Journal Vol 4, No. 3, Sep-Dec 2011.
- ผลของการเสริมสร้างพลังอำนาจต่อการปรับตัวด้านอัตมโนทัศน์ของผู้ป่วยมะเร็งตับและท่อน้ำดี.
[ออนไลน์].เข้าถึงได้จาก:[https://gsbooks.gs.kku.ac.th/51/gradresearch10/file/
MMP12.pdf](https://gsbooks.gs.kku.ac.th/51/gradresearch10/file/MMP12.pdf) สืบค้น 4 มิถุนายน 2560.